

седна до него и видѣ какъ дебелитѣ му мазолести прѣсти треперѣха, като свиваха цигарата.

— Не ни траятъ децата, — започна той. — Измрѣха ни две-три още малки. Ей-туй ни остана само (той погледна къмъ каруцата). Гледали сме го като очигѣ си. Отъ устата си съмъ отдѣлялъ, да му купя нѣщо, да му направя дреха, та да не му е мжно като гледа другитѣ. Нейсе даде Господъ за-пазихме го досега. А отъ нѣкое време — зачама. Нѣма нищо, а вѣхне. Слушамъ, думала на майка си — мжно ѣ било, че дружитѣ ѣ се изпоженили, а тя още стояла. „Що се кахѣришъ, бе чедо, думамъ ѣ, и твоя късметъ ще излѣзе. Що гледашъ другитѣ? — богати сж. Сегашнитѣ ергени тѣй сж — богати жени търсятъ. И ти ще се оженишъ, гледай си работатата, не си престарѣла“.

— На колко е години?

— Къмъ дваисетъ. Сега на Богородица ще стори дваисетъ.

— Е, че младо е момичето.

— Младо, ами.

Селянинътъ замълча и пакъ загледа овцетѣ, безъ да ги вижда. Нѣкжде наблизо срѣдъ жегата пицѣше жѣтваръ.

— Това лѣто ми се замоли да съмъ я пуствѣлъ да иде да жѣне. Сиромаси сме, нуждаемъ се, ама като я гледахъ такава слабичка, болнава, не ми се пуцаше. — Моля ти се, тейко, пусни ме, и азъ искамъ да ида съ момичетата. — Хубаво, като е тѣй, пуснахъ я. Сега какво е станало, не бѣхъ тамъ, не зная. Въ кѣра лѣгаха, въ кѣра ставаха. Зная го тѣй, както ми го разправи тя. Веднѣжка жѣнали цѣлъ день, вечерѣта яли, после пѣли момичетата, смѣли се. Легнали си. Нонка — тѣй се казва мойто мо-